

Στην εισβολή της 7ης Οκτωβρίου δολοφονήθηκαν ο σύζυγός της και η κόρη της. Η Χεν Αλμογκ Γκόλντσταϊν βρέθηκε λίγες ώρες αργότερα αιχμάλωτη με τα άλλα τρία της παιδιά σε τούνελ στη Γάζα. Σήμερα, έξι μήνες μετά την απελευθέρωσή της, ζητάει από την ισραηλινή κυβέρνηση να λυτρώσει τους ομήρους από το μαρτύριό τους

Του Αθανασίου Κατσικίδη

Το τηλέφωνο χτυπάει, στην άλλη γραμμή η αδύναμη φωνή της Χεν Αλμογκ Γκόλντσταϊν. «Παρακαλώ, δώστε μου άλλα 20 λεπτά». Αναμονή.

Στις 7 Οκτωβρίου, τρομοκράτες της Χαμάς εισέβαλαν στο κιμπούτζ Κφαρ Αζά και εκτέλεσαν τον σύζυγό της, Ναντάβ, και τη μεγάλη της κόρη, Γιαμ, ενώ οι τρομοκράτες απήγαγαν την ίδια και τα τρία της παιδιά στη Γάζα. Τους κράτησαν 51 ημέρες σε αιχμαλωσία. Έξι μήνες μετά την απελευθέρωσή της από τον «εφιάλτη», η Χεν παραχώρησε αποκλειστική συνέντευξη στην «Κ».

Η τηλεφωνική σύνδεση με το Ισραήλ αρχίζει. Η Χεν ζήτησε να περιοριστεί η συνομιλία μας στα 30 λεπτά. Είναι ακόμη τόσο φορτισμένη που χρειάζεται να διακόψει πολλές φορές την αφήγησή της. Όπως μας λέει, την 7η Οκτωβρίου η οικογένειά της είχε ξυπνήσει 5 ώρες πριν από την επίθεση της Χαμάς στο Κφαρ Αζά. «Είχαμε πάει στο καταφύγιο από πολύ νωρίς», αφηγείται. «Είχαν πέσει ρουκέτες και ήδη από τις 6.30 το πρωί είχαμε λάβει μήνυμα “κόκκινου συναγερμού”. Έτσι είχαμε κρυφτεί στο καταφύγιο, όπως κάναμε κάθε φορά».

Η επίθεση

«Εκείνο το πρωινό», διηγείται, «ακούσαμε πολύ δυνατούς πυροβολισμούς σε πολύ μεγάλη απόσταση, οπότε καταλάβαμε ότι κάτι σημαντικό είχε συμβεί. Φυσικά, το μυαλό μας δεν πήγαινε ότι θα συμβεί τόσο μεγάλο κακό. Ακούσαμε στις ειδήσεις ότι τρομοκράτες μπήκαν στο Ισραήλ και ότι έπρεπε να υπερασπιστούμε το σπίτι μας.

»Βγήκαμε από το καταφύγιο και ο σύζυγός μου μαζί με τη μεγάλη μου κόρη, τη Γιαμ, πήγαν γύρω από το σπίτι να δουν τι συμβαίνει. Ανοίξαμε τα παράθυρα και είδαμε κάποιους με χακί ρούχα να περπατούν γύρω από το σπίτι μας και ξαναγυρίσαμε στο καταφύγιο. Στην αρχή νομίζαμε ότι ήταν Ισραηλινοί στρατιώτες, αλλά γρήγορα καταλάβαμε ότι δεν ήταν οι δικές μας δυνάμεις. Λίγο αργότερα ακούσαμε πάλι θόρυβο, ένα μεγάλο “μπαμ”.

»Η έκρηξη έγινε κοντά στο σπίτι μας και μάλιστα κοντά στο καταφύγιό μας. Καταστράφηκε ένα μέρος του μπάνιου και καταλάβαμε ότι είχε τοποθετηθεί εκρηκτικός μηχανισμός που προοριζόταν να πλήξει το σπίτι μας. Εκείνη την ώρα ήμασταν όλοι κρυμμένοι στο καταφύγιο και ακούγαμε τους πυροβολισμούς που έπεφταν σε άλλα σπίτια. Οι τρομοκράτες μπήκαν στο σπίτι μας και φώναζαν, “Εβραίοι, Εβραίοι!”».

Ο Ναντάβ και η Γιαμ

«Το χτύπημα στο σπίτι μας συνέβη γύρω στις 11.30-12.00. Θυμάμαι τους τρομοκράτες να πυροβολούν το καταφύγιο στο οποίο βρισκόμασταν και καθόντουσαν έξω από την πόρτα μέχρι που μπήκαν μέσα. Ο Ναντάβ καθόταν δίπλα από την πόρτα του καταφυγίου με μία σκούπα. Προσπάθησε να μας υπερασπιστεί και τον σκότωσαν...

»Η κόρη μου κι εγώ βρισκόμασταν σε μία εσοχή ανάμεσα στην ντουλάπα των ρούχων. Τέσσερις τρομοκράτες μπήκαν μέσα, βρισκόμασταν με τις πιτζάμες και μας ζήτησαν να βγούμε με τα χέρια ψηλά. Αλλάξαμε ρούχα και μας έβγαλαν από το καταφύγιο. Τα παιδιά βγήκαν πρώτα και ακολούθησα εγώ. Μας έβγαλαν έξω από το σπίτι από το σημείο που είχαν μπει.

»Βγαίνοντας περάσαμε πάνω από τον σύζυγό μου. Δεν μπορούσα να ελέγξω την κατάστασή του. Σκέφτηκα ότι ύστερα από λίγο θα ερχόταν ο στρατός να μας βοηθήσει. Έξω από το σπίτι, στον χώρο της πέργκολας, υπήρχαν περίπου άλλοι δέκα τρομοκράτες. Είδαν απλωμένη μία στρατιωτική μπλούζα της Γιαμ και κατάλαβαν ότι ήταν στρατιωτίνα. Τη ρώτησαν κάτι στα αραβικά, υποθέτω ότι ρώτησαν αν έχουμε όπλα μέσα στο σπίτι και είπαμε όχι.

Η Γιαμ μέσα στον πανικό της λιποθύμησε, η Αγκάμ κι εγώ την πήραμε στο μπάνιο να της ρίξουμε νερό και έτρεξα έξω να δω πού πήγαν τα υπόλοιπα παιδιά μου.

»Οι τρομοκράτες τα είχαν πάρει μέσα στο σπίτι για να φορέσουν παπούτσια και επέστρεψα στο μπάνιο όπου ήταν η Γιαμ. Μπαίνω μέσα και βλέπω να την έχουν πυροβολήσει στο πρόσωπο. Το αίμα έρρεε από το κεφάλι της... δεν ήμουν σε θέση να τη βοηθήσω... Η Αγκάμ βγαίνει έξω, βγαίνω κι εγώ να βρω τα υπόλοιπα παιδιά μου. Στο κιμπούτζ επικρατούσε ησυχία.

»Στη συνέχεια οι τρομοκράτες βρίσκουν τα κλειδιά του αυτοκινήτου του Ναντάβ. Επειδή όμως το αυτοκίνητο είναι υβριδικό, όταν το έβαλαν μπροστά δεν άκουσαν τον θόρυβο της μηχανής και νόμιζαν ότι είχε χαλάσει. Φεύγουν και παίρνουν το δικό μου αυτοκίνητο και βγαίνουν από το γκαράζ. Με τα παιδιά μάς βάζουν στο αυτοκίνητο και μας οδηγούν στη Γάζα.

»Μέσα σε 7 λεπτά ήμασταν στη Γάζα. Σταματάνε το αυτοκίνητο στο ύψος των συνόρων και φορτώνουν κάποια πτώματα στο πορτμπαγκάζ. Η Αγκάμ, που είναι 18 χρονών λέει στα αδέρφια της, “μην κοιτάξετε, μην κοιτάξετε”.

Πρέπει να καταλάβετε το σοκ που βιώναμε. Μετά από αυτά που είχαμε δει στο σπίτι δεν ήξερα τι να πω στα παιδιά μου. Είμαστε πλέον στη Γάζα, είναι τρελό!».

Η αιχμαλωσία

Κατόπιν, «με το που περάσαμε τα σύνορα σταμάτησαν το αυτοκίνητο και μας επιβίβασαν σε ένα άλλο αυτοκίνητο», διηγείται η Χεν. «Θυμάμαι ότι είδαμε δίπλα μας ένα ασθενοφόρο του “Ερυθρού Σταυρού”. Μας κοίταξαν, εγώ προσπάθησα να καλέσω σε βοήθεια και το άτομο στο ασθενοφόρο φάνηκε σαν να μην καταλάβαινε τι του λέω. Δεν απάντησε.

»Από τα σύνορα μας οδήγησαν σε ένα τούνελ, μας έβαλαν μέσα και καθίσαμε δύο μέρες. Δεν ξέραμε αν οι στρατιώτες στο τούνελ ήταν από τη Χαμάς ή από κάποια άλλη οργάνωση. Δύο μέρες αργότερα μας πήραν από το τούνελ και μας πήγαν σε ένα διαμέρισμα. Εκεί ήταν άλλοι τρομοκράτες, ενώ συνεχώς μας μετακινούσαν σε άλλα διαμερίσματα. Βέβαια, υπήρχε ένα κεντρικό διαμέρισμα στο οποίο μείναμε πέντε εβδομάδες.

»Οι συνθήκες διαβίωσης ήταν πολύ σκληρές. Στα τούνελ υπήρχε πολλή σκόνη που έμπαινε στο στόμα μας, πολύ υψηλή υγρασία και σχεδόν καθόλου αέρας. Στις σήραγγες υπήρχαν κάποια μηχανήματα για να ανανεώνουν τον αέρα και όταν αυτά δεν δούλευαν το οξυγόνο ήταν περιορισμένο. Στα διαμερίσματα όπου μας κρατούσαν δεν υπήρχε καθόλου ηλεκτρικό ρεύμα. Πρέπει να συμπληρώσω ότι μόνο τις πρώτες μέρες είδαμε άλλους ομήρους, ήμασταν χωρισμένοι.

»Οι τρομοκράτες μάς είπαν τα ονόματά τους αλλά αποδείχτηκαν ψεύτικα, ψευδώνυμα. Στα διαμερίσματα υπήρχε ένας τρομοκράτης που μιλούσε εβραϊκά και ένας άλλος που μιλούσε σπαστά αγγλικά. Όταν τους ρωτήσαμε, μας είπαν ότι είναι από τις “Ταξιαρχίες Ιζ αντ-Ντιν αλ-Κασάμ” (στρατιωτικός βραχίονας της Χαμάς)».

Πριν από τα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου η Χεν εργαζόταν ως κοινωνική λειτουργός. Εχοντας χειριστεί δεκάδες υποθέσεις, η Χεν αντιλήφθηκε τον τρόπο και την ανησυχία που βίωναν οι τρομοκράτες. «Δεν ήταν προετοιμασμένοι να σκοτωθούν», υπογραμμίζει, «ήταν κι αυτοί σε ανησυχία και σε ένταση και βεβαίως φοβόντουσαν τις ισραηλινές δυνάμεις. Όταν οι βόμβες έπεφταν στα διπλανά διαμερίσματα, φοβόμασταν ότι θα σκοτωθούμε. Κάποια διαμερίσματα επλήγησαν από τους πυραύλους και αναγκάστηκαν να μας μεταφέρουν. Θυμάμαι ήταν νύχτα, πίσσα σκοτάδι και βγήκαμε στο δρόμο και μας μετέφεραν. Ενα βράδυ αποφάσισαν να μας πάνε να μείνουμε σε ένα σούπερ μάρκετ και ένα άλλο βράδυ το περάσαμε μέσα σε ένα σχολείο και μέσα σε ένα τζαμί».

Παρά τις 51 μέρες όμηρίας η Χεν δεν ήρθε σε άμεση επαφή με τους κατοίκους της Γάζας. «Όταν μας μετέφεραν στους δρόμους ήταν από συγκεκριμένα δρομάκια. Εκείνες τις στιγμές δεν κοιτάξαμε και δεν είδαμε τους κατοίκους. Όταν μας πήγαν στο σχολείο υπήρχαν κάποιοι Παλαιστίνιοι που έμεναν σε αυτό. Αυτοί είδαν παιδικά και γυναίκες και πήγαν στους φρουρούς μας και τους ρώτησαν αν μπορούν να προσφέρουν κάτι ή να βοηθήσουν.

»Το διάστημα που μείναμε στο τζαμί και στο σχολείο ήμασταν κοντά στους κατοίκους, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μας άφησαν να έρθουμε σε επαφή μαζί τους. Μας είπαν μόνο να μείνουμε στην είσοδο του σχολείου, να κοιμηθούμε, μας κάλυψαν με σεντόνια μέχρι το κεφάλι και μας απαγόρευσαν την οποιαδήποτε επαφή».

Ημέρες αγωνίας

Η Χεν δηλώνει πως προσπαθούσε να μην καταρρέψει ψυχολογικά. Τα παιδιά της ήταν το στήριγμά της. «Όλες αυτές τις

ημέρες ομηρίας συνέχεια μιλούσα με τα παιδιά μου, τα ενθάρρυνα, τους έδινα κουράγιο και μου έδιναν κουράγιο. Πάντοτε προσπαθούσαμε να διατηρούμε την ελπίδα μας. Ρωτούσαμε τους τρομοκράτες τι θα μας συμβεί, αν θα μας σκοτώσουν. Καταλάβαμε ότι ήταν ένα γρανάζι στο σύνολο και μας έλεγαν, "όχι, το πολύ που μπορεί να συμβεί είναι να πεθάνουμε όλοι μαζί". Δεν μας είπαν ποτέ ότι θα μας σκοτώσουν».

Οι άνδρες της Χαμάς και των «Ταξιαρχιών αλ-Κασάμ» μετακινούσαν την οικογένεια της Χεν Γκόλντσταϊν συνεχώς. Την ίδια ώρα, ο Ισραηλινός στρατός είχε εξαπολύσει επιχείρηση βομβαρδισμού της Χαμάς. «Μία εβδομάδα πριν πάμε στο τελευταίο τούνελ μάς μετακίνησαν σε μία ημιτελή οικοδομή», θυμάται η Χεν. «Εκεί σειόταν το έδαφος από τις εκρήξεις. Εμεινα όλη την εβδομάδα ξάγρυπνη. Για να αντέξω έπρεπε να ηρεμήσω την ψυχή και το σώμα μου. Δεν μπορώ να περιγράψω τη ζημιά που προκάλεσαν οι βομβαρδισμοί στην ψυχή μας. Ολη την ώρα φοβόμασταν πως θα πεθάνουμε».

Η ανταλλαγή

Τις τελευταίες ημέρες της ομηρίας η Χεν και τα τρία της παιδιά παρέμεναν σε τούνελ. Οι τρομοκράτες τους ενημέρωναν ότι βρίσκονταν σε διαπραγματεύσεις και ότι θα γινόταν ανταλλαγή αιχμαλώτων τις επόμενες ημέρες. «Η αναμονή για την ανταλλαγή των αιχμαλώτων ήταν κάτι που με εκνεύριζε πάρα πολύ», αναφέρει, «διήρκεσε πολύ χρόνο. Συνεχώς μας έλεγαν, "θα σας απελευθερώσουμε αύριο", το αύριο γινόταν μεθαύριο, το μεθαύριο έγινε την Κυριακή και την Κυριακή μας είπαν, "όχι ακόμη γιατί δεν τα βρήκαμε, αλλά θα τα βρούμε". Αυτό ήταν πραγματικά ένα μαρτύριο».

Την 24η Νοεμβρίου, ώρα 07.00 τέθηκε σε ισχύ τετραήμερη κατάπαυση του πυρός. Η Χεν με την οικογένειά της συμπεριλαμβάνονται στη λίστα της Χαμάς με τους ομήρους προς ανταλλαγή. Στις 26 Νοεμβρίου οι τρομοκράτες τούς επιβίβασαν σε όχημα του Ερυθρού Σταυρού και διέσχισαν τα σύνορα.

Οκτώ μήνες μετά την εισβολή της Χαμάς στο Ισραήλ, οι ισραηλινές αρχές εκτιμούν ότι 121 όμηροι παραμένουν στα χέρια της Χαμάς. Σήμερα, η Χεν πρωτοστατεί στις διαμαρτυρίες κατά της ισραηλινής κυβέρνησης και στέλνει μήνυμα στη διεθνή κοινότητα. «Πρέπει να απελευθερωθούν οι όμηροι όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Οι συνθήκες στη Γάζα είναι τραγικές και πρέπει να κάνουν τα πάντα για να τους απελευθερώσουν. Το να βρίσκεσαι εκεί πέρα είναι απάνθρωπο και είναι ένας ζωντανός "εφιάλτης"».

Η συζήτηση έγινε με διερμηνέα τον Μιγκέλ Καπουάνο.

Πηγή: [ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ](#), 10.6.2024